

[Undervisningsministeren.]

Sider kunde ønske, at Hovedstadskommunerne havde strakt sig videre, maa jeg hævde, at dette Ønske fra Spareudvalget af 1922, som alle Partier sluttede sig til under Fremhævelse af den overordentlig store Vægt, som ligger paa Operaen, og af, at den maa kræve store Udgifter — dette Ønske om Bidrag fra Hovedstadskommunerne er opfyldt. Et saadant Bidrag ydes nu; saa kan man være mere eller mindre fornøjet med Formen eller Størrelsen. Det ydes nu, det ydes netop bl. a. ogsaa i en saadan Form, at Ønsket om, at Teatret ikke vil blive et Teater særlig for de velstillede, opfyldes. Udviklingen har været en saadan, at Det kongelige Teater mindre og mindre med Rette kan stemples som et Overklasseteater. Naar man kan komme der for en Krones Penge paa de Pladser, som Socialdemokratiets Ordfører (C. F. Sørensen) hentydede til, idet han nævnte, at han i sin Ungdom havde megen Glæde af at sidde der — der sidder Aften efter Aften mange unge Mennesker, ogsaa andre, ikke mindst for at høre Musikken til Operaforestillingerne, som man hører særdeles godt deroppe —, naar man kan komme derhen for en Krones Penge, og naar der gives Foreningsforestillinger, hvor Pladserne koster gennemsnitlig et Par Kroner, og naar nu unge Mennesker takket være Hovedstadskommunernes Velvilje kan komme derhen for en 50 eller 60 Øre, ja, saa mener jeg, at dette Teater paa ingen Maade kan kaldes et københavnsk Bourgeois-Teater. Det bliver mere og mere et Folketeater i Ordets virkelige Betydning, ligesom det ved dette Lovforslags Gennemførelse bliver et Lands-teater, som det skal og bør være, vort nationale Teater, hele Folkets, hele Landets Teater. Jeg kan derfor ikke erkende, at det, som Forholdene nu engang er, er for meget at ofre det, som Staten ofrer paa Teatret.

Jeg nævnte før, at Forlystelseskatten det sidste Aar, i 1933—34, har givet omtrent halvsjette Mill. Kr. i Indtægt for Statskassen. Af disse Penge er i det samme Aar kommet Det kongelige Teater og ogsaa Aarhus Teater, Teatre og Musik her i Landet, 1 Mill. Kr. til gode. Det er ikke blot Tilskud til Det kongelige Teater, det er ogsaa Tilskud til Aarhus Teater, til Teatermuseet, Musikhistorisk Museum, Musik- og Korforeninger, derunder Musikkonservatoriet, og det er Understøttelser, baade faste og midlertidige, til Komponister. Til alle disse Formaal har Staten ofret ca. 1 Mill. Kr. af de omtrent 5½ Mill. Kr., som Staten har

faaet ind i Forlystelsesaftift. Den har altsaa et Overskud paa Forlystelseskatten paa omtrent halvfemte Mill. Kr. Det, der nu foreslaas, er simpelt hen, at Staten yderligere bevilger et Par Hundrede Tusind Kroner, de 220 000 Kr., ved, at den giver Afkald paa Teatrets Forlystelsesskat. Staten vil altsaa alligevel paa sin Forlystelsesskat, hvoraf Hovedstadskommunerne yder de 3 Mill. Kr., over Halvdelen, have et Overskud paa omtrent halvfemte Mill. Kr., saa stor en Sum, at der ikke bliver væsentlig Forskel paa Brøken, enten man regner med 1 Mill. eller 1 200 000 Kr. til Musik- og Teaterlivet. Det er ikke et stort Offer over for en national Kulturinstitution.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds udtalte sin Villighed til og sit Ønske om gennem en Udvalgsbehandling at kunne komme til Enighed, saa alle Partier kunde være med. Jeg deler naturligvis et saadant Ønske, ligesom det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) gør det, men naar dette ærede Medlem føjede til, at der ikke kan forhandles om det, som er Hovedsagen, nemlig Hovedstadskommunernes Bidrag eller Tilskud, saa ser jeg ganske vist vanskeligt, hvordan der skal opnaas Enighed, for det var jo Kærnepunktet i den ærede Venstreordførers Tale og i det Forslag, som han vil have gennemført. Min Stilling er klar og maa være det. Venstres Ordfører bebrejdede mig i Folketinget, at jeg ikke i Folketingsudvalget havde vist mig forhandlingsvenlig. Det har jeg, men først den Dag, da man var enig om, at Betænkningen i Folketingsudvalget skulde afgives, kom Venstre med sit Forslag, med det Forslag, hvis Hovedpunkt er, at Hovedstadskommunerne skal betale kontant ½ Mill. Kr. i rent Tilskud foruden de 100 000 Kr. som Bidrag til, at unge Mennesker her i København kan komme billigt i Teatret. Om dette Forslag maatte jeg naturligvis sige, hvad jeg ogsaa nu siger her og maa sige, at naar Teaterkommissionen gennem langvarige og vanskelige Forhandlinger med fire Repræsentanter, fire Borgmestre, for de tre Hovedstadskommuner er kommet til en Ordning, som det store Flertal af Kommissionen mente, at man, som Forholdene nu engang laa, maatte slaa sig til Taals med, og som dog var et betydeligt Fremskridt, og jeg saa paa Grundlag af dette store Flertal i Teaterkommissionen henvender mig til de tre Hovedstadskommuner med Forespørgsel, om de kan gaa ind derpaa, og Ministeriet faar det Svar, at det kan de, saa kan jeg ikke bryde af, saa kan jeg ikke komme og sige: Nu gaar jeg over